

Egyéb kerékpártúrák.

(Szolnok környéki tekergések, edző utak, meg más teljesített, vagy tervezett túratérképek:<https://www.bikemap.net/en/u/vizu/routes/created/>)

(Lesznek ismétlődő motívumok a szövegekben, mert az egyes túraleírásokat különböző helyekről kérték, és még nem volt időm átszerkeszteni.)

Első bicikliélményem

Nyolcéves lehettem, amikor megkaptam első biciklimet, és ráérezve a ritmusra, olyan sebességgel száguldtam végig az utcán, amelyet azelőtt még soha nem tapasztaltam meg. Ráadásul ehhez alig kellett erőlködnöm, a bicikli szinte magától repült. Könnyed gyorsaság, sebesség, a távolság legyőzése. Elemi örömök. Aztán egyre messzebb jutottam otthonról, többnyire csapatban, fürdeni mentünk át Csanádapácára, Gyulára, Békéscsabára. Lassan ismerőssé vált minden ház, minden bokor, kitolódott az otthonosság határa. Noha ez azért korlátozott otthonosság volt, hisz egy középiskolás már tudta, hogy nincs igazán itthon a honban. Amikor tanítani kezdtem jöttek az úttörő túrák az osztályaimmal. Az úttörő biciklitúra jellemzői: sokan megyünk egymás mögött, egyszerre, egy helyre, nem cipelünk polifomot, hátizsákot, mert lesz helyben; ha odaérünk, jókat játszunk, beszélgetünk, majd elalszunk egy teremben mindahányan, nem szétválasztva a fiú-lány szobára a csoportot, elkerülve ezzel a fiú-lány szoba hangulatát, kihúзва ezzel a sajátos csoporthelyzet egyik lehetséges méregfogát. A nyakunkban pedig –ó, rettenet! –piros nyakkendő. ("Ha elfogadjuk a pénzüket, fogadjuk el a feltételeiket is!") Jó, volt, olcsó volt, aztán, ahogy drágult, Balogh Esztinek támadt egy jó ötlete, tovább gondoltam, bicikliztünk, linót metszettünk.

[\(Magyarország gyermekszemmel\)](#)

A linómetsző táborban szinte soha nem ment együtt az egész csoport. Túlságosan eltér a túrázók életkora, sebessége, tehát inkább kisebb csoportokat alkotunk, a metsző napokon pedig eleve két-három fős csoportokban megyünk különböző helyekre. Ha odaértünk, linómetszés, rajzolás jön, többnyire a helybéli gyerekekkel együtt. Utána játékok. A kiscsoportokat középiskolások, főiskolások, egyetemisták vezették. Remek játékok, beszélgetések, néha egy-egy múzeum, vagy látogatás érdekesebb „lakosoknál.” Kurtág György, Földi Péter, és még sokan mások. Máskor meg kis természetjárás, már ha egyszer a túravezető biológia-rajz szakos tanár.

Sajnos a század végén a testnevelés tagozatos iskolából átmentem a művészeti iskolába, főleg alsós csoportokat tanítottam. A régi metszőkörösök kijárták az iskoláikat, lassan kiöregedtek, 2004-ben megszakadt a sorozat. A biciklizgetés a kertbe járásra redukálódott. (Egy baráti házaspár megkért: nézzek már rá időnként a kertjükre, szedjem le a termést, legyen valami mozgás a hétvégi ház körül, hátha kevesebb lesz a betörés. Nekik nincs rá idejük.) A kert tizenegy km-re van, ez napi-kétnapi huszonkét km bicajozást jelentett, a lehető leggyorsabban, mert az időt mindig úgy kellett ellopni valahonnan.) Később, a nagyobb túrákra készülve, egyre hosszabb kerülőutakon mentem ki. (50-100 km-ek.) Néhány szervezett tekerésre is elmentem. (2014. Csúcstámadás, Gyöngyös. Korosztályomban nyolcadik, összesítve 410. lettem (518 induló.) Kilenc perccel maradtam le a sárga trikós szintidőről. Nagyon hiányzott egy hegymászó fokozat. Mátra kör, korosztályos ötödik hely, 29 km/h fölötti átlag. Szent-István túrák többször is. 2019 Szép kihívás, Kecskemét. Itt a

célfotón 34. vagyok, de nem tudni, hányan előztek volna még meg, ha nem mennek a nagy körre, és persze mennyivel vagyok előrébb, ha nem várok időnként a pihenőhelyeken egy-egy csoportra.) Gerje kör, ez csak egy 45 km-es sprint, de az oda-vissza úttal 125 km.)

2004. Linómetsző túra

Két fiatal kolléga (Nagy Katalin, Nagy Dénes), megpróbálta felújítani az akciót. Mentünk egy pót túrát a Mátrában. Megmetszettük a korábban kihagyott helyeket. Nem volt rossz, de hiányzott a sport tagozatosok kondija, márpedig ha fáradtak a gyerekek, a hangulat is más lesz. Úgyhogy a következő túrát Katáék már metszés nélkül tervezték.

2005 július Szolnok –Tihany

Júl. 5. kedd Szolnok –Kecskemét 60 km Reggeli a Köröstetőtlen előtti Kutyakaparó csárdánál.

Júl. 6.
szerda
Kecskemét
–Solt 60
km

Júl. 7. csüt. Solt, Dunapart.

Júl. 8. péntek Solt –Balatonaliga, fürdés, alvás
Lepsényben 100 km.

Júl. 9. szombat Lepsény-Tihany 30 km

Júl. 10. vasárnap Tihany

Júl. 11. én
 hétfőn Tihany –Balatonakarattya –Polgárdi –
 Nagycséri puszta -földúton Csósz –Kispusztá
 földúton Aba –Sárkeresztúr –Sárosd –Adony -
 Ráckeve 120 km lett volna a terv, de olyan esőt
 kaptunk, hogy még a Takácsok is a vonatra

szállásra

szavaztak, úgyhogy átmentünk Szántódra, átgurultunk Siófokra. Ha nagy esőfalba mentünk, szabályosan, hónalj alól szedett, vízbe fújt levegővel, itt aztán vonatra szálltunk. És persze így elmaradt a másnapi gurulás is. (Júl. 12. Ráckeve –Bugyi Sári –Dabas –Újhartyán –Albertirsa –Cegléd –Törtel -Szolnok 115 km. Az egyik nagylány ugyan megpendítette, hogy ketten hazatekerhetnénk, de ekkoriban már volt néhány botrányos eset, úgyhogy elhárítottam.) Jó kis túra volt. Utolsó nap elhatároztuk, hogy akkor jövőre megint megyünk valahová. Jól éreztük magunkat a túrán, voltunk nyolcan a régi csapatból, de azért éreztem, hogy jövőre Katáék magukban fognak menni.

Mi lenne, ha nekivágnánk a Dunai Bicikliútnak? „-Vannak ismerőseink iskolákban, ott alhatnánk, közös metszések, szóval úgy mint eddig!” -mondta Kata.

2006 Biciklivel Bécsbe!

"Be akartam vezetni az anarchiát, de senki sem tartotta be a szabályokat!"

-Hát, jó, szervezték meg, és mivel ez nem az erősségetek, mindenképp vonjatok be néhány szülőt! Ezen kicsit megütődtek, mármint, hogy nem az erősségük a szervezés, mert a naplók beírását pl. viszonylag jól meg tudják szervezni, vagy a napló van ott, vagy a golyóstoll. Igen, ez az a néhány százaléknyi tanári tudás, amiben Katáék erős kihívásokkal küszködnek. Az órák nagyszerűek, hatalmas képek, szobrok, a legjobb minőségben, robbanó energiák, elég ha annyit mondom: Sinkó István is megdicsérte őket. De ami ezen túl van!!! Katáéknak ahhoz, hogy beinduljon az agyuk, azt hiszem meg kell érezni a lakkbenzin szagát. E nélkül nem megy. Talán ha szagosítom kicsit a számítógépüket. Akkor viszont soha nem tudom meg, milyen remek dolog 330 km-t bicajozni, többé-kevésbé egy menetben. Na, de vissza a kronológiához. Megállapodtunk, hogy akkor Ausztria. Bicikliutak. Kis falvak, kisvárosok. Ok. Elkezdődik az év, havonta megemlítem, hogy ugye akkor szervezkedtek?

-Igen, persze. Már megvan, el fogjuk kezdeni!

Aztán valamikor tavasszal jön a hír, hogy Passauig fogunk menni. Odabicajozunk, vissza meg vonattal. -Jobb lesz, ha odafelé megyünk vonattal, mert még mindenki izgatott, ismerkedések, beszélgetések, játékok, izgatott várakozás. Visszafelé meg rosszkedvű ájuldozás a kerékpárvagonban, mert akkor most vége, el kell válni.

- Jó, akkor vonattal oda, bicajjal vissza. Készülődünk. Hát, persze azok a bizonyos iskolák nem a Dunai Bicikliút mellett vannak, úgyhogy kempingekben fogunk aludni.

-Kiszámoltátok mibe fog kerülni? Szerintem harmincezer alatt nem ússzuk meg.

-Á, nincs az annyi, majd kiszámoljuk. Indulás előtt néhány héttel:

-Hát tényleg túl sok. Úgyhogy inkább alszunk egy napot Hainburgban, másnap lejövünk Fertőrákosra, és innen biciklizgetünk át Ausztriába.

-Akkor már miért nem megyünk el Bécsig, egy alvás ott, másnap nézelődés, délután irány Fertőrákos. Illetve nekem Szolnok, mert engem nem nagyon vonz ez a széttúrázgatás, viszont megpróbálnám két nap alatt lenyomni a Bécs Szolnokot, mert ki tudja, lesz-e még ilyen alkalmam? Ti ellesztek ketten is a 12 gyerekkel.

-Húszan jönnek!

Nyilván eltereltem a szót, végül is kilencen ültünk vonatra, Kata, Dini, hat középiskolás, meg én. Rajkáig heverészás a polifomokon a biciklivagonban, ha jön a kalauz behúzzuk az ajtót, nehogy kikapjunk, mert ugye a tenyérszellőző résen könnyű kiesni, aztán Rajkánál lenullázom a kilométerórát, kíváncsi vagyok, mennyi lesz hazáig. Bécsig most 75 km-t kell nyomnunk. Ez - jól felkészült

középiskolásoknak - nem szabad gondot

okozzon. A határon mutatnánk az igazolványainkat, de a mosolygós határőrő nem kíváncsi rá. Átérünk Szlovákiába, és a gyerekek elképednek, mert kerékpárút vezet Pozsonyig, tele kerékpárosokkal, görkorisokkal, gördeszkásokkal.) Vagy háromszáz sporttárrsal találkozunk. Nincs semmi magyarelles „beszólás, betekintés”! „Hát, ilyen egy sportnemzet!” Az idő későre jár, nem megyünk át Pozsonyban a hídon, tekerünk

tovább Hainburgba. Átérünk a határon, összevárjuk egymást, az egyik gyerek lefényképezi a szántóföldet. Kezdjük elemezni, mi ragadta meg a figyelmét.

-Hát ugye először is eldobott palack, vagy papír mínuszban. Aztán nézd, nyílegyenesek a sorok! Seholy egy szál gaz! De itt, az út mellett sincs. Minden négyzetcenti olyan „kultúrterület”!

-Mit kell úgy elájulni. Ők meg megörülnek, mikor átérnek hozzánk: „Nézzétek, ilyen volt az ősi európai dzsungel. Ezek a magyarok, hogy megőrizték! Mikor jutunk el mi erre a szintre!”

-Na és, a szemét?

-Hát, izé, na, ezzel megfogtál. Merre megyünk tovább?

Rákanyarodunk a Donau Radweg-re. Az út kitáblázása teljesen korrekt, érthető. Még én sem tévedek el, egy helyen megelőlegezzük, hogy a falut kerüli el, később vissza fog jönni, megyünk tovább egyenesen, visszajön. Dini, Kata leszakadva a végén jön pár lánnyal, ők korrektül követik a táblákat, már aggódunk értük, de negyedóra aggódás után befutnak.

Megyünk tovább, kellemes hátszél fúj. „Fene egye meg, holnap mehetek szembeszélben!”

- Mehetünk saját tempóban?

- Mehettek. Megyek én is. Később majd látjuk: rossz döntés volt. Legalább azt ki kellett volna kötni, hogy időnként várjuk össze egymást.

A növényzet olyan hazaféle a gátoldalban, madarat alig látunk. Nyilván benn vannak az ártéri erdő vizes oldalán. Schwechat előtt megállunk kicsit összevárni egymást, kenekedünk szúnyogkrémrel, mert több mint az idő! („Mennyi az idő? Hát még a szúnyog!”) Látjuk, ahogy a repülők sorba állnak a leszálláshoz. Az egyik most száll le, a másik három már mögötte. Tekerünk tovább, beérünk Bécs alá a nagy gáz-kőolaj bázishoz. Tízszer akkora, mint a szajoli. Összevárjuk egymást, mindenki befut, kivéve Dinit és Katát. Kezd esteledni, és kezdem kicsit kényelmetlenül érezni magam.

-Figyeljete! Tudja valaki hova megyünk? Nem tudjuk. Ezt az apróságot elfelejtettük megbeszélni.

- Hol kavarhattak el?

-Szerintem ott, ahol a tábla átterelt bennünket a külső gátról a belsőre. Ott ők nyilván egyenesen mentek tovább!

-De hát az olyan sóderes út volt, a beton kanyarodott a tábla szerint!

- Biztos azt hitték, ez is olyan, mint a hainburgi kis elkerülő. Majd visszajön az út. Na, akkor hívjuk őket telefonon. A telefonok persze sorra kérnek elnézést, de ők ugye itt nem működnek. Nincsenek külföldiesítve. Második verő hiba. Szerencsére Marci telefonja az Antarktison is működik. Megcsörgeti őket, Katáék bejelentkeznek:

-Itt ülünk egy buszmegállóban, Bécsben.

-Utcanév? Hogy jutottatok oda?

-Mentünk egyenesen a gáton, egyszer csak kinn volt, hogy Bécs. Mentünk tovább, aztán átmentünk egy körforgalmon, és ide jutottunk.

-Maradjatok ott, megyünk.

-Most akkor visszamegyünk húsz kilométert?

-Szerintem lesz valami keresztút.

A kis parkerdő szélén természetesen térképes tábla. Marci előveszi a reflektorát, amivel a fél erdőt be tudja világítani, persze, hogy van egy keresztút. Próbáljuk memorizálni az útvonalat, mert van rajta néhány elágazás, nekivágunk, hármas oszlopban a vaksötét erdőnek, szerencsére minden elágazásnál van egy tábla, vagy legalább egy terelő nyíl. Ezt kár lett volna kihagyni. És egyszer csak ott vagyunk a külső gáton, néhány kilométer után pedig beérünk Bécsbe. Már este tizenegy után vagyunk, kihalt kísértetváros. A fal mellett egy nyest oson. Az utca nevét tudjuk ugyan, de nincs térképünk. Ekkor még a telefonon sem volt. Egyszer csak feltűnik két fiatal nő.

-Bocsánat, nem láttak két ilyen biciklistát, mint mi vagyunk?

-Egy fiú, meg egy lány? - és kezdik leírni Diniéket. Mondják szépen az utat is, itt jobbra, ott balra, ott lesz egy templom, aztán egy bolt, aztán a körforgalom, ott a harmadik saroknál... aztán...

- Pardon, ein moment bitte! Na, akkor te megjegyzed a templomig, te a templomtól a ... feldaraboljuk a feladatot.

-Azért mákunk van, hogy pont a helyi térképészeti intézet két kulcsembert fogtuk ki. Nyilván busszal járnak haza, betéve tudják az utat.

Megyünk, korrektül feljönnek az aktuálisan szükséges emléknymok. Feltűnik a buszmegálló, Diniékkal. Kata félájult a biciklizéstől, a fizikai felkészülésre idén nem maradt ideje, meg van egy ínhüvelygyulladás, az orvos nem is akarta elengedni. Dini mondja, hogy itt ajánlottak egy remek kempinget. És egy óra múlva, nyolc-tíz kilométer remek hangulatú éjszakai városi kerekezés után ott is vagyunk. Személyzet sehol, az automaták működnek, gyönyörű zuhanyozók, minden ok. Vacsoráztatunk, sátrat verünk, feküdnék le, de tudom, hogy ez totális önbecsapás, itt képtelen leszek elaludni. A kemping ugyanis az autópálya és a gyorsvasút szögletében van. Első nap amúgy is nehezen alszom, ebben a zajban teljesen kizárt. Visszapakolok a biciklire, kimegyek a város szélére, majd a gát mellett alszom egyet. Diniék még asztalnál üldögélnek. Kimentem magam, további minden jót kívánok.

-Mutasd már a térképedet, hogy jutok ki a dunai bicikliútra?

-Jé, hát mi itt állunk meg a kemping előtt pár kilométerrel megvárni titeket!

-Ezt azért most itt ne terjeszd! (Kataék maradnak, másnap városnézés, délután indulás vissza, éjszaka érkeznek a kempingbe, amit közben elmosott egy vihar, tehát valahol másutt alszanak, összességében remekül sikerül a túrájuk.) Elkezdem a kigurulást. Hirtelen feltámad a szél, viharossá fokozódik, mennydörgés. Begurulok egy nagy betoncső vonatba egy játszótéren. Ledűtöm a biciklit, kiterítem a hálósátkot, akkor majd itt alszom. Sajnos ez meg egy autótűz mellett van. Forgolódok kicsit, aztán, ahogy eláll a szél, továbbhajtok. A bázis kerítésénél őzsuta legelészik. Amikor odaérek, kicsit beljebb mozdul a fák közé. Kiérek a gátra, kezd hajnalodni. Akkor már nem állok meg, majd inkább a déli nagymelegben alszom egyet valami fa alatt. Megint feltámad a szél, és hátba fúj. Fordult száznyolcvan fokot. Elkezd esni az eső, de mintha a langyos zuhanyt nyitottam volna meg. Néha a trópusokról ilyet hoz ide a szél. A gátoldalban vaddisznócsalád. Hainburgban reggelizem, ülök az esőben egy árkád alatt, a bicikli mellett, minden második járókelőnek van valami kedves, tréfás, együttérző megjegyzése. „Esik, esik? Messze lesz még? Honnan jött?„ Kataék két helyen telepednek le az árokpartra, mindkét alkalommal kijön valaki a házakból, üdítőt, gyümölcsöt hoz nekik.” Pozsonyban el kell döntsem, merre tovább. Ha a szlovák oldalon maradok, talán el tudok jutni Esztergomig. Ha a magyar oldalon megyek, megalhatok egy sulinetes topiclakónál. Mégis csak más, mint a sátor. Meg így ugye harmadszor is végigmehetek a Győr-

Esztergom útvonalon, ahol annak idején... Gulyás Máté, ahogy a viharos szembeszélben keményen tapos mögöttünk, Lilla defektje... Ez mindig nagy dilemma. Régi vagy új utakon? Újra élni régi utakat, vagy új élményeket szerezni? Most maradok a réginél. Mosonmagyaróvár. Telefon az ismerősnek.

-Hol vagy?

- Itt a város szélén, ilyen és ilyen ABC-nél.

-Nyergesújfalun nincs ilyen nevű ABC!

- Hát te nem Mosonmagyaróváron laksz?

- Nem.

Na, akkor irány Nyergesújfalu. Nem érzem, hogy probléma lehetne ez a plusz százegynéhány kilométer.

Szigetköz, kis falun megyek át. Be kellene mennem a „kerékpárútra”, azaz egy zötyögős járdára. Tízzel gurulni, hogy el ne üssek valami kiszaladó gyereket -bár ilyen helyeken a gyerekek nyilván be vannak tanítva: előbb kidugod a fejed, ha nem jön senki, kimehetsz – meg hogy szét ne rázza a csomagjaimat. Szóval megpakolt túrabiciklis ilyenkor marad az úton, inkább kicsit rágyorsít, harmincas tempóval csak nem tartja fel a forgalmat.

Rendőrautó jön mögöttem, testes, középkorú rendőr integet a bicikliútra méla undorral.

Csak magamban legyintek, nem vagyok az a rendőrpukkasztó, vitatkozzató, mindenképp győzni akaró fajta, kimegyek. Pár száz méter után vége az útnak. Van néhány város, ahol tényleg korrektek a bicikliutak. Hirtelen Nyíregyháza jut eszembe. Kecskemét is ilyen lenne, ha nem púposodott volna már fel, nem repedezett volna szét, nem nőtte volna be a gaz. Mellette szokás menni, a padkán kitaposott járásban. Beérek Győrbe, ami kifejezetten antibiciklista város. Ha délről megyünk be, ezer helyen kell a körforgalom miatt lejönni, megállni, elsőbbséget adni. (Én autózom is rendszeren, mit tagadjam, élvezettel, de semmi problémát nem okozna, ha a körforgalom előtt pár méterrel a biciklistákat is el kellene engednem egy lassítás füstje alatt.) Ennél már csak az jobb, ha ugyanezt a rendszert a járdára helyezik. Sétálgató városlakók közt öttel kanyarogni nagy csomagok alatt billegő bicajokkal. Szolnokon ezt még azzal a leleménnyel is tetézik, hogy helyenként egyszerűen vége az útnak. Kerékpárút vége tábla, küszöb, leszállni, áttolni, feltolni, felszállni, új kerékpárút indul. Valami ráérő biciklista egy idő után persze levés egy szegélykövet, így nyeregben lehet maradni. Kalocsa is aranyos. Ha a belvárosból jössz egy csoporttal, és mennél a foktői komphoz, pár száz méter miatt át kell evickélni a csoporttal a túloldalra, aztán vissza. Na nem. Megyünk az úton. (Rendőrautó ácsorog az út szélén, kiintés. „Nem látják, hogy ott a bicikliút?” „Látjuk, de egy gyerekcsoporttal veszélyesebb ide-oda evickélni ezért a pár száz méterért, mint menni kicsit abban a forgalomban, amiben amúgy is mennénk majd. Úgyhogy mindent meggondolva, mindent megfontolva - tisztelt őrmester úr - én, Szávai István, a kalocsai harckocsiezred tartalékos őrmestere, kinevezett túravezető, úgy döntöttem, szabályt fogok sérteni, és maradok a foktői elágazásig ezen az oldalon.” – nyilatkozom oda kollegiális mosollyal, mire persze hasonló mosoly a válasz. „Hát, igen de nekünk ugye tennünk kell a dolgunkat! Azért vigyázzanak!”)

Nyugat-keleti irányban vágok át Győrön. ETO stadion, felrémlik a focista múlt, most olvastam Esterházy utazását a tizenhatos körül. Azóta Nádas Péter is megvolt, a gólörömben elszabaduló, elfojtott homoerotikus készletések.

Én, annak idején, erre nem figyeltem fel. Győrből kiérve szelíd öröm. Már nincs kitiltva a bicikli a főútról. Aztán valahogy délben sem akarok elálmosodni. Megállok ebédelni egy középkorias díszletezettségű kisvendéglőben, fél adag fele megy le, a többi zacskóba kerül, majd később. Most kicsit rám jön a fáradtság. Félkóma. A szomszéd asztalnál a tulaj tervezget valami új díszletelemet valakivel. Lemegyek wc-re a pincébe, mintha egy kis

múzeumba tévedtem volna. A pince már kész. Teljesen felfrissülök a látványtól. Tekerek tovább.

Éva elém jön a város széléhez. Tábor után van, továbbképzés előtt, mesél, náluk meg én mesélek, mert a nagyobbik gyerek focistának készül, két sporttárs ha találkozik. Rajkától idáig 330 km. Én meg a kétszáztól is félttem.

A másnapi út eseménytelen, Mogyoródnál kicsit tétovázok, aztán megkerülöm a pálya melletti nagy emelkedőt, pedig mekkora élmény volt a csoporttal felmászni-lezúgni. Útközben néha eszembe jutnak Diniék, ahogy voltaképp egy órával a vonatindulás előtt összepakoltak pár cuccot (Szávai nyilván mindent megszervezett), Dini az állomáson kért valakitől egy gumipókot, és nekivágtak egybaráti-tanítványi csoporttal Bécsnek, egy térképpel. „Hozzon mindenki tizenkétezer forintot, annyiból szerintünk kijövünk!” És kerekeztek egy hetet, voltak kempingben, amit elmosott az eső, tovább mentek, aludtak vendéglő udvarán, meg parkban, a pénzük épphogy kitarított, hoztak rengeteg élményt, meg fényképet, és jövőre újra biciklire fognak ülni. Mennek megint, valahová, valahányan. Itthon, csendes magányban – tavalyi Tihany túránkon kétszer találkoztunk biciklis csoporttal, azok is külföldiek voltak – vagy külföldön, félóránként integetve a szembejövő kerékpáros csoportoknak. Én meg örülök annak, hogy mennek, sajnálom, hogy nincs belőlük több, persze jövőre nem velük megyek, mert már teljesen beértek.

Sacival megszervezzük a Szlovénia – Olaszország hadjáratot, előre lehívott térképekkel, helyi vezetőkkel, egész más stílusban, mint Diniék, de lélekben ugyanúgy. Ha valaki szeretne jönni, tapasztalni, jövőre saját csoportot vinni, szívesen látjuk.

Kis átbicajozás Triesztbe 2007. 07.

Szóval akkor ezt a túrát Sacinak kellene megszerveznie, de nem úgy alakult az éve, hogy befért volna neki. Közben Kata meg terhes lett, úgyhogy a csoport túra nélkül maradt. Hát, akkor velük kellene elbicajozni Firenzébe, síkságon napi 100-150, hegyen 60-80 km-es adagokkal. Vonattal elmegyünk Murakeresztúrig, illetve a határ túloldalára, onnan biciklizünk. Indulás mindig hajnalban, négy-öt óra körül, 10-11-re odaérünk valahova, nézelődünk, alszunk az árnyékban, délután öt körül tovább indulunk, este nyolc-kilencre ott vagyunk azaznapi szálláshelyen. Visszafelé átvonatozzuk Szlovéniát.

Itt most fel kellene sorolni, miért is szeretne az ember elindulni egy ilyen útra, már nyilván sokan elsorolták. Én ott kezdeném, amikor olyan nyolc évesen felültem a kis biciklire, és néhány perc dülöngélés, esés-bukás után azon vettem észre magam, hogy könnyedén el tudok jutni az utca végébe, ami gyalog azért eltartott egy ideig. Az a könnyed gördülés, ahogy átvágok a kis lapos árkon, egyik járdáról a másikra. Könnyebben, gyorsabban, messzebb. És aztán még messzebb. Átbicajozás a szomszéd faluba. Aztán az átjárások a környező strandokra. Az ember göröngyről-göröngyre megismerte az utat. Távolabbi strandokra. 70-80 km-es körutak. Gyorsabb traktorok, lassabb teherautók mögé beállva. És végül az első váltós bicaj. (Turiszt) Csatában húzni harminccal, kilométerenként váltva a vezetést. Vagy egyedül tekerve, mindenfelé, lassan személyes ismerős lesz a száz kilométeres környék minden métere. Előbb csak térképészetileg, aztán már botanikailag, madártanilag is. Szóval bicajozni

jó. A linómetsző túrák plusz élményeiről itt most nem beszélnek, lásd a Magyarország gyermekszemmel címszó mögötti részeket.)

El is kezdtem a felkészülést. Fizikai állapotom olyan átlagos volt, télen, kora tavasszal "konditerem", max napi fél óra, ami inkább erő, semmint állóképesség fejlesztés volt, de leginkább afféle ízület-karbantartó átmozgatás. Futás, egy-két kilométerről négy-öt kilométerre fejlesztve. A kerékpározás csak olyan - városban ide-oda elszaladok volt, 2-3 naponta 5-6 kilométer, igaz, az erős tempóban. Néha értekezleten kissé távolabb ülsz le a többiektől, edzésszagod van. Aztán március végén kezdtem kijárogatni a kertbe. Ez kétszer 11 km-t jelentett, 23-24 km-ről harmincra erősödő tempóban, majd elkezdtem kerülőket tenni, így naponta-kétnaponta mentem ugyanilyen tempóban negyven-ötven kilométereket. Végül a túra előtti héten mentem két százas távot, 25-30-as tempóban. A biciklit is kezdtem feljavítgatni, új lánc, új hátsó fogaskerék sor, új -jó hosszú fékpofák, ki tudja, honnét kell leereszkedni. Atolajozás, átzsírozás. Egyedül az első lánckereket nem sikerült nagyobbra cserélni, márpedig a 42-es kerékkal tartósan nem tudok 35-nél jobban pörgetni. (Volt két érvénytelen kísérlete a szervíznek. Először a kerékméret nem stimmelt, másodszer a hajtókarral együtt cserélték volna, de itt meg a tengelycsonkom volt picit rövidebb. Végül abban maradtunk, hogy az egész monoblokkot kellene cserélni, de már nincs rá idő. Meg amúgy is elveim ellen való, hogy teljes egységet cseréljek, amíg nem halt meg minden reménye az alkatrészcsereinek. Szóval még vadászatok nagyobb lánckerékre.) Úgyhogy lejtőn le, vagy erősebb hátszélnél ez gondot fog okozni. A kulacsomra ráhúztam egy blúz levágott ujját, ha ezt locsolgatom, mindig hideg marad a vizem. (Bevált, hála Newtonnak.) Végül egy héttel az indulás előtt eszembe jutott, hogy ezelőtt tízegynéhány évvel leszedtem a klipszeket a pedálokról, mert ugye a linómetsző túrákra teljesen feleslegesek voltak, most viszont mégiscsak egy teljesítménytúrára megyek. Gyorsan felraktam, és egy hét alatt valamennyire visszaszoktam a taposó-emelő hajtásra. Hamarabb kellett volna gondolni rá! Szóval a felkészülésemet olyan szükséges és elégséges minimumszintűnek éreztem. Izomlázam nem lesz, de kétséges, mennyire bírom a sorozatos terhelést, meg persze az emelkedőket. Elvileg ugyan emelkedőn sem nehezebb tekerni, mint egy jó iramú síksági hajtáson, de hát nem az elvek fognak tekerni helyettem. Más dologban nem nagyon kell készülni, biciklitáska bepakol, a sok éves rutin szerint, szerelőkészlet kissé bővebbre engedve, a láncszem kinyomónak letört egy füle, "á, úgyse kell, meg majd odateszek helyette egy kis pénzdarabot, az is megtartja". Viszont megakad a szemem egy tartalék bowdenen, tekercsbe szigszalagozom, ez még jól jöhet. Először szinte mindenki benne volt, aztán elkezdődtek a visszalépések. Túl sok lett volna a két hét, edzőtáborok, versenyek, családi utazások szóltak közbe. Zsuzsánál meg egy műtét. Mikor már Marci is visszasunnyogott az úgynevezett háttérbe, lecseréltem az útvonaltervet.

Na, akkor legyen egy rövidebb, nagyobb napi távokat tartalmazó túra, a legszűkebb elit részére.1.Szolnok-Baja 160 km2. Baja Barcs 144 km3. Barcs –Cakovec (Horvátország) 123 km.4. Cakovec –Celje 110 km5. Celje –Ljubljana 87 km6. Ljubljana –Triest 120 km (kerülőkkel) Aztán valahogy visszajövünk.

Erre bejelentkezett:Takács Etus Bartakovics Boglárka Nagy Dani, Gulyás Péter. Aztán Dani és Bogi visszalépett, Etus is bizonytalankodott. Újabb paradigmaváltás következett.

Akkor egyedül megyek, kb. ezen az útvonalon, de nagyobb adagokkal. Solnok –Baja -Barcs-Zágráb–Trieszt –Velence –Ljubljana –Ptuj –Barcs –Baja –Solnok. Valami olyasmi lesz, mint mikor gyerekként átbicajoztam fürdeni Csanádapácára a strandra. Most Trieszt-Velencéig bicajozok, előbbiben fürdök, utóbbit megnézem, hazajövök. Útközben nem nagyon lesz idő

nézelődni, csak a nyeregből pillantgatok körbe, átgurulóban. Hogy ebben mi a jó? Aki már csinálta, tudja, aki meg nem, úgysem hinné. Aki velem jön a következőkre számíthat.

Elindulunk, megyünk, útközben megnézünk pár várost, este valahol lesátorozunk, persze vadon, reggel felkelünk ötkor, elindulunk, megyünk az első nyitva talált boltig, reggelizünk, ha útközben vizet találunk (folyó, tó, kút, nyitva lévő sportcsarnok) lefürdünk, megyünk, várost, falut nézünk, valahol eszünk valamit ebédre, nyilván készétel-konzerveket, megyünk, falut-várost nézünk, veszünk valami ennivalót, megesszük, ha már nagyon sötét van sátor felüt, vagy csak hálósák kigurít bokor, fa alatt, alvás, reggel felkel, amikor tud, és így tovább. Ha lehet, valahol alszunk kempingben is egyszer, vagy ismerős kertjében, fürdőszoba miatt, a tengerben fürdünk, ha odaértünk, aztán egyszer csak megint itthon vagyunk. Mibe kerül? Majd kiszámoljuk. Ki mennyi múzeumba megy be, mennyit eszik, hány kempinget teszünk be, mennyit vonatozunk, de szerintem minimum húszezer. Terveimet feltettem az Iwiwre. Mezei Eszti (volt tanítvány, volt túrázó, TF-et végzett fitness versenyző) írt, hogy ő jönne. Mostanában sokat bicajozik, (Gondolom ezt jelentheti a zsírégető spinning terempályán) úgyhogy nem lesz probléma a távokkal. A neten van Esztiről ez-az, láttam, hogy erőnléti problémái messze nincsenek, és ha tényleg sokat ül nyeregben, akkor más probléma sem lehet, hacsak nem gondolunk arra, mit szólhatnak egyesek, hogy mi ketten...

-Nagyon örülök, de azért...(szóval mit szól a világ, ha így ketten megyünk), nem tudnál hívni még valakit? (A zárójelben lévőt persze nem írtam, de gondoltam, hogy gondolja, hogy mire gondolok.)

-Hát, talán a barátnőm jönne még.

-Na, egyre jobb. Izé, fiúkról nem lehetne szó?

-Lehetne, de pilóta, nem tud ilyen gyorsan szabit kivenni. (De amúgy kit érdekel, ki mit szól. Fő, hogy bicajozunk egy nagyot! Utóbbi Eszti sem írta, de gondoltam, hogy gondolja.)

Aztán még jelentkezik Takács Dani, történészhallgató, aki korábbi túrákon messze fölöttem volt kerékpározásban, meg Bartus Gabi, testnevelőtanár, levelezős TF-es, akinek meg az anatómiai felépítése teljesít magasan fölöttem. Eszti viszont írt, hogy egyedül maradt a munkahelyén, mégsem tud jönni. Hétfőre terveztük az indulást, azonban a rossz idő miatt csak pénteken tudtunk indulni. Közben kaptunk egy emailt Szirák Margittól (szintén régi túratárs, egykori öttusázó ifi válogatott), hogy ő most Milánóban lakik, ha Triesztben vagyunk, eljön, átvezet minket Velencébe, kalauzol, stb. Jó, akkor majd megbeszéljük hol találkozunk. A késői indulás miatt kihagytuk az első két hazai „teszt napot”, Gyékényesig vonattal mentünk.

Túraleírás

Vonat indult öt órakor, Dani felszállt Monoron rendben, kényelmes átbicajozás a délbe. Új vonaton -szokás szerint -kis ráalvás a korai felkelés miatt megrövidült éjszakára. Fél kettőkor Gyékényesen vagyunk. Nincs gyalogos határátkelés, tehát vonattal megyünk át Koprivnicára. „Kopricára”-ahogy a jegykiadó mondja. A horvát határőr nem akarja beengedni Danit, mert nincs sisakja. Kemény, határozott, kissé törve beszél magyarul. Szerencsére tegez minket, ami jó ok, hogy mi is közvetlenebbül viszonyuljunk. Tapasztalataim szerint ilyenkor legjobb a derűs, dráma: az nem létezik, hogy egy ilyen apróság miatt mi most ne tudjunk nekilódulni a Triesztbe vezető úton. De csak nem akar engedni. Utolsó mentő ötletem, hogy akkor Dani ott marad az állomáson, mi elmegyünk venni sisakot!

-Aztán hol veszel?

-Majd te megmondod! Írd le a bolt nevét, mi elmegyünk, megvesszük! Legyint, ráír egy üzlet nevet a térképünkre, mehetünk. (Persze ez eléggé leegyszerűsített forgatókönyve az olasz filmbe illő színelőadásnak.) Némi kérdezősködés után megtaláljuk a nagyáruházat, veszünk valami két-háromezer forintos árfekvésű sisakot, aztán ráfordulunk a zágrábi útra.

Lendületesen kimegyek egy autó előtt, bőven kiférek, de ő főúton megy, autóval, meg –mint kiderül rendőr –leáll ordítani a hátulmaradtakkal, akik ugye elengedték őt.

Enyhe szembeszélben nyomjuk Zágrábig, egybeérő falvak, városok során át. Zágrábban tájékozódás, térképnézegetés helybeli informátor segítségével, aztán Harminca-nál átmenyünk Szlovéniába. Közben ránk esteledett, megyünk még pár kilométert, bemegyünk egy földútra, felállítjuk a sátrakat egy kukoricatábla gyomszegélyén. 140 km-t nyomtunk. Ahogy

reggel átmelegedik a sátor, felébredek. Kikászalódom, látom, épp kanyarodik le az útról egy rendőrautó. Úgy látszik, mégsem mentünk elég messze. Négy fiatal rendőr száll ki, kéri a „dokumenteket”, angolul kérdik miért itt alszunk, mondjuk, hogy elfáradtunk, nem tudunk tovább menni, de most már indulunk. Jó utat kívánnak, elmennek. (Szlovéniában úgy tűnik minden fiatal beszélt angolul vagy németül. Az idősebbek közül három-négy volt, aki csak szlovénul beszélt. Érdekes módon a szlávomra -orosz-lengyel-szlovák szavak -keveréke - nem nagyon reagáltak.) Megreggelizünk, elkészül az első reggeli kávé-tea a kis turistagázfőzőn.

Nyomjuk a kilométereket. Megint enyhe ellenszél.–Brezice -Krska Vas –Cerklje. Itt elszakad Dani hátsófék bowdenje, de jó, hogy betettem a tartalékot, kicserélem. Kisfiú nézi

csodálkozva, jó alkalom, hogy elsüssöm az "Ó, Bicycle Repairman" poént (Monty Python). -Ab Krk -Mrasevo - Konstanjevica -Sentjernej -Novo Mesto -Dvor -Zuzemberk - Krka Ponikve. Valahol útközben ebédelünk, tasakos ételt főzünk, sok tésztával, egy elhagyott, pusztulóban lévő vízimalom melletti lépcsőkön. Meg is fürdünk a 15

fokos hegyi folyóban, persze szappan nélkül, a pisztrángok miatt. Négy-öt óra körül érhetünk Robba. Egy fiatalasszonynál

érdeklődünk a Cerknica-ba vezető útról. Először kifaggat bennünket, honnan jöttünk, hová megyünk, és miért, aztán megkérdezi, nem innánk-e egy sört. Nem tiltakozunk, megisszuk a ház előtti padon. Mondja, hogy az út öt kilométeren át erősen emelkedő murvás, és igyekezzünk, mert a hegyen medvék élnek. Na, akkor csinálna rólunk még egy fotót, hátha többé már nem fényképezkedhetünk így együtt hárman? Nevet, megcsinálja. Nekilődülünk, nem tartunk túlságosan attól, hogy majd kiront a sűrűből egy medve, és nekitámad a három felfelé kerekező embernek. Ha mégis, hát majd kitalálunk valamit. Az út tényleg szépen

emelkedik, tíz százalék fölötti lehet, a murván még csak nem is nyomhatjuk túl erősen, mert megkapar a kerék. Az erdő egyre vadabb, a vegyeserdő átvált fenyvesbe, kidőlt fatörzsek, moha, a patakon nagy esések. A fák mögött nyilván Zsákos Frodóék tartanak valahová.

Gabinak kissé meghúzódik valamije, meg a puha első teleszkópja miatt amúgy is lassabban jön felfelé.

Lemarad. Dani szokás szerint előremegy, háromfelé szakadunk. Végül is nincs hová eltévedni. Aztán felérünk a tetőre, Dani mondja, hogy sehova tovább, mert Szlovénia medvezervátumának a közepén vagyunk, viszont itt alhatunk a tetőn lévő ház kertjében, ide a kutyák miatt nem jönnek be a medvék. A két „korrekt fekete marhanagy falusi”-t látva el is hisszük.

Lesátorozunk, a háziasszony kedvesen érdeklődik, nincs-e szükségünk valamire, de nincs. Alszunk. (100

km) Reggel, a panorámában való gyönyörködés után megint tea-kávéfőzés, reggeli, meg belső csere, mert Gabi egyik kereke felfelé jövet kapott egy finom kisfémhuzal darabot. Fizikailag ugyan lehetetlennek tűnik, hogy ez a kis vékony szál átfúrja magát külsőn, belsően, de mégis ott van. A háziak elmagyaráznak egy kerülő, de laposabb utat, elindulunk. Sajnos az út nincs rajta a térképünkön, ezt később is tapasztaljuk, a szlovének valahogy nem álltak le az útépitésekkel. Hogy eltévedünk, az még nem lenne baj, de hogy nem vesszük észre, hogy egy közvetlenül Cerknica előtti faluból fordulunk vissza!!! Ácsorgunk egy kereszteződésben, az emelkedőn felteker néhány bicajos. Elmagyarázzák hol vagyunk, merre menjünk, mondják, hogy nincsenek nagy emelkedők. Jó utat kívánnak, tekernek tovább. Hátukon a felirat: Szlovén nemzeti válogatott! Megyünk. Dani néhányszor megjegyzi, hogy ez után az emelkedő után már nyilván meglátjuk a tengert. Én csak a mellékelt hegyet érzem biztató előjelnek.

Cerknica -Postojna -délután érünk Triestbe. Megállunk a parkolóban, lefényképezzük a látványt a teraszról. Szép. Főleg, hogy lefelé kell majd mennünk a tengerhez, és nem ugyanennyit felmászunk hozzá. Jól van ez kitalálva. Egy rövidebb utcán ereszkedünk lefelé, a fiúk inkább letolják a gépeiket. Én eleinte azért nem szállok le a nyeregből, mert

bízok az új fékekben, később meg mert nagyon tudom, hogy lehetne kivitelezni a néha finoman elemelkedik. Érdekes tiszta erőből szorítja a fékkarokat, a bicikli akkor ráadjam a vészteralékot, vagy ereszkedést? Mi van, ha lepattan az egyik fémgolyó? Nem pattan le, leérek. Hát, fékpofa. Aztán a parton gurulunk a közbeni tájékozódással („Hy, Beach oké? kérdezzük ugyanezt, az problémásabb, mert ugye udvariatlanság lenne félbeszakítani az informátort, hogy nekünk elég lenne egy Ok, kénytelenek vagyunk meghallgatni a nyár izgalmasabb parti élményeiről szóló beszámolót is.

nem megállást. A hátsó kerék élethelyzet. Az ember mégsem áll meg. Most folytassam ezt az bowden végéről a ezért kellett a hosszú „beach” felé, menet Oké, oké! Ha megállva

Körülöttünk motorosok százai. Kicsik, nagyok, fiatal anyák a lányukkal, néha seregélyszerű csoportokban. Margittól jön egy sms, hogy amikor indult volna a vonathoz, látta, hogy ki van lyukadva az egyik kereke, már nem volt idő megragasztani, aznap nincs több bicajos vonat, úgyhogy bocsi, de nem jön. Csobbanunk egyet a tengerben. Dani sajnos esik egy nagyot a sziklákon, csúnyán felsérti a hátát. Gabi combja is egyre jobban fáj. Holnap pihenőnapot kellene tartanunk. Hát, jó, legyen. Alvás a parton, csak úgy, a fák alatt, hálósákokban. Elég rosszul, mert hajnal négyig olaszok „beszélgetnek” a parton. (Az eltévedéssel együtt kb 100 km) Másnap városnézés.

Gabi húzódása erősebbnek tűnik, mint gondolta. Felveti, hogy talán hazamenne Ljubljánától bicajjal.

-Akkor induljunk vissza még ma, öt körül, és ha nem bírod, akkor nem kell elkínlódnod Ljubljánáig, felülsz az első állomáson. Kifelé szelídebb utat keresünk, amikor már nagyon nem tudjuk hol vagyunk, egy edzést tartó olasz lányt kérdezek meg, nem-e megy véletlenül a határállomás felé. Végül is arra is mehet, ráragadunk, elvezet odáig, ahonnan már szerinte nem tudunk eltévedni. Angolul, németül nem beszél, a mi olaszunk elég gyenge, de azért a nyeregből időnként hátra fordulva viszonylag folyamatosan szóval tart bennünket.

Átmegyünk a határon, az első állomáson érdeklődünk, kiderül, hogy vonat csak Divacából megy. Rossz érzésem támad, belelépek a pedálba, tolom Gabit, mint ha az életünkért küzdenénk. Kérdezzük, mikor megy vonat Ljubljánába?

- Most! – int ki a forgalmista a bekanyarodó vonatra.

- Na, de ez IC? Gabi meg biciklivel van!

- No problem! – adja fel a bicajt a kalauznak.

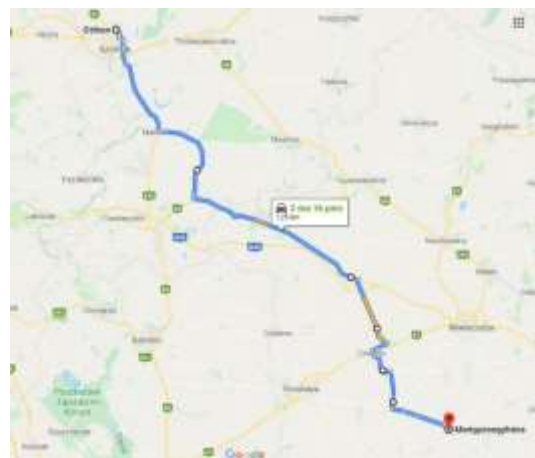
A kalauz a Szlovén Vasutas Kerékpáros szakosztály tagja, úgyhogy Gabit Pragerskoban már egy vendégszoba várja, vacsorát, reggelit kap. Másnap reggel átjut Zalaegerszegre, innen nem megy ugyan biciklis vonat, de egy rutinos túracsoporthoz csapódva, kerékpárogumipókkal belógatva az ülések közé, mégis csak feljut Budapestre. Mi tovább megyünk. Egy feliratnál megállok, Jozica és Milan Zigon hirdeti, hogy szállást adna Grcavecban. Mivel a családnak be van ígérve, hogy visszajövök velük is Triesztbe, persze autóval, megérdeklődöm az árakat. 20 euro/fő/éjszaka, de ebben a reggeli is benne van. Jó, akkor majd telefonálunk. (Úgy is lett, korrekt hely! tel: 1 754 36 58, de weblapjuk is van: www.zigon.net) Közben leáll a kilométerórám. Elég baj, mert a kis hegyi utakon figyelni kell, jön-e a jelzett falu, ha nem, akkor térképet nézni. Megállok egy kerékpárbotnál, veszek egy másikat. Ingyen felszerelik. Érdeklődöm a Poljcanei utakról, van-e emelkedő? Nevetnek, mondják, hogy lesz egy, ami kissé felfelé megy. Megyünk tovább. Ránk esteledik, egy kaszáló szélén alszunk a fák alatt. Reggel indulunk tovább. Megnézzük Ljubljánát, aztán megpróbálunk kijutni belőle. Papíron nagyon egyszerűnek tűnik, fő, hogy ne menjünk át az autópálya alatt, de azért egyre kevésbé értjük hol vagyunk. Az egyik kerékpáros informátor azt mondja, hogy menjünk utána, itt lakik a közelben, megnézzük a számítógépén. Kiderül, hogy a helyi egyetem GPS programokat fejlesztő informatikus kutatója. Útvonalakat nyomtat ki nekünk, majd legyint egyet, és jön a gyertek utánam változat. Az út egyre elvadultabb, végül már vasúti vágányokon emelgetjük át a bicikliket, de a végén tényleg ráfordulunk a Litjába vezető útra. Jó húszas hátszélben biciklizünk harminc-harmincöttel. Ha a negyvenkettes lánckerekemet sikerült volna ötvenkettesre cserélni, negyven-negyvenöttel mehetnénk. De az út, amire ráfordultunk, kerékpárnak tilos. Az első ilyen út Szlovéniában. Lemegyünk jobb kéz felé, mert így a folyó miatt nem tévedhetünk el. Kiderül, hogy közben épült egy új út, amint ez eltűnik, megint megengedik a főúton a kerékpáros közlekedést. Egy kis kocsmában megállunk, iszunk egy sört, én megborotválkozom a wc-ben. Igaz, csak borotvát hoztam, mert valamelyik fiú nyilván

hozza a többit, de ők is erre számítottak. Viszont Gabi kitanított, hogy elég a szappan is, borotválkozás után megint leszappanozod magad, és nem fog égni az arcod. Bevált. Hogy így civilizálódtam, az egyik helybeli meghív bennünket még egy sörre, beszélgetünk. Kezd esteledni, keresgéljük az alvóhelyet. Egy tarlón ácsorgunk, jön a mezőőr, kérdezzük, lehet-e itt aludni, azt mondja, nem. Végül is értjük, alkalmazott, félti a munkáját. Tovább megyünk, egy erdő bevágásában alszunk. (130 km) Reggel Dani mondja, hogy ebben a melegben nincs értelme szénné égni a napon, menjünk el egy darabig, aztán szálljunk vonatra. Végül is van benne valami, Eltekerünk nagyon szép hegyi utakon Poljcanéig. Különösen emlékezetes az öt kilométeres 12%-os emelkedő tűző napon. Megáztatom a pólóm a patakban, felhúdom, egy kilométer múlva már megint száraz. (90 km) Poljcanében elvileg fel kellene szállnunk egy nemzetközi vonatra, de itt nem engedik fel a bicikliket, úgyhogy helyi vonatokon zötyögünk el Zalaegerszegig. Lendaván a határőrök legyintenek, hagyjuk az igazolványokat, a vonat már csak ránk várt. Vennénk a jegyet, a magyar kalauz azt mondja, euróban ez nagyon sok lenne, de majd valahogy megoldjuk. Kérdezi, van-e félárunk. Mondjuk, hogy van, így fejenként ötszáz forintot fizetünk zsebbe. Alvás a pályaudvaron, bár jelzik, hogy ez azért szabálytalan, mert zárniuk kellene a peront, de hát most eltekintenek. Megvesszük a jegyeket, fél óra, mert a pénztárosnő most ismerkedik a gépi rendszerrel, de van időnk. Másnap reggel a peronon megfő az utolsó tea a kiscázon, aztán vonattal haza. Itthon meg a negyven fokos hőség. Végül is a cél teljesítve, elbicajoztunk a tengerig, ha nem is Szolnoktól-Szolnokig, ahogy eredetileg terveztem. Megint összezugszorodott egy kicsit a világ. Persze annyira azért nem égett belém az út minden kanyarja, emelkedője, mint a csanádapácaié, de maradt egy csomó emléknym. Erdők, hegyek, házak, emberek. Hármásban persze a beszélgetések kissé színtelenebbek voltak, mint a nagycsoportokkal, és a a nagy erőpróba is elmaradt, nem tudtam meg, milyen lehet két héten át napi kétszáz körül tekerni. Ha jobban utánagondolok, végül is Trieszttől Barcelona csak kb. 1400 km, tehát, ha jövőre is lenne időm felkészülni, akkor esetleg át lehetne vágni Észak-Olaszországon, aztán a tengerparton elgurulni valahová Barcelona irányába. Vagy, ha annyi időm nem lesz, esetleg elbicajozni az Alpokba. Európa tetejére. Persze erre már jobban rá kell készülni, fizikailag is, térképekben, címekben is, na, majd meglátjuk. Még néhány fotó:

Levezető bicajozás Trieszt után két héttel.

Szolnok-Medgyesegyháza -Szolnok 260 km

Ahogy Firenze felé bicikliztünk, és ráébredtem arra, hogy most a tengerig tágul a bebiciklizett, biciklinyeregből megismert világom, úgy, mint mikor gyerekként elbicajoztam Csanádapácára a strandra, az is eszembe jutott, hogy talán illendő lenne Szolnokról is hazabicajozni. A legközelebbi haza utat tehát biciklivel terveztem. Négy-öt kilós csomag, negyed hétkor elindulok, hazafúj az északnyugati szél, 130 km, 11-re otthon leszek, délután visszajövök vonattal. Reggel megnézem a neten a szélirányt, már nyugatit jelez. Na, mindegy, akkor oldalszél lesz. Elindulok, szél még semmi. Néhány kilométer után érzem, hogy feszülnek a farfeszítő izmaid, a combom. Két hete jöttem meg Trieszttől, azóta csak a két-háromnaponta huszonegy kilométeres kertbe kihajtás van. Ennyit jelentene? Na, majd bejáratódik. Úgy is lőn, egy idő után nincs feszülés,

nincs fájás. Szandaszőlősön kikerülöm a felpúposodott bicikliutat, egy kilométerrel több, de nem ráz össze. A város szélétől már jó a bicikliút Rákóczi falváig. Falván is végig bicikliút megy, a falvakban már szinte mindenütt kiépítették a bicikliutakat. Persze keskenyek, csengetni kell, a nénik hirtelen nem is tudják, most mit kellene tenniük. Valahogy kijebb imbolyognak, felkészülök, hogy esetleg le kell térjek a főre.

Kellene valami rendelet, hogy a túraigazolvánnyal rendelkezők használhatják a főutat. Ha ez nem megy, a rendőröknek szólhatna a kapitány, hogy ne bolygassák, ha valaki láthatóan túrázó. Nem lenne túl nagy tolongás, aznap egyetlen kollégával találkoztam. Kényelmesen megyek harminccal, nincs miért sietnem. A falvakban huszonötrel. Öcsödtől

Békésszentandrásig elég nagy a forgalom, a fehér sávon gurulok, nem zavar, ha a kamionok lazán beelőznek, még ha szemben is jön egy. Egyrészt legalább meghúz a szelük, másrészt, aki nekivág egy ilyen forgalmú útnak, az számoljon ezzel. Békésszentandrásnál felkészülök, hogy akkor kikanyarodok a nagy útra, épp egy szalmaszállító traktor gurul mellettem, harmincötrel. Le van hálózva a szalma, be kéne állni mögé. De a bicikliút a falun kívül is folytatódik. Hát, akkor maradok itt. A minősége rettenetes. Kispórolták belőle a cementet. Akkor mégis fel a traktor mögé. Közben már elment vagy ötszáz métert, megyek utána negyvennel. Lassan közeledek, egyre nehezebben veszem a levegőt, egy idő után szűrni kezd a kulcsont tájéka. Úristen, én már évek óta nem lihegtem hosszabban. A konditeremben a homokzsáknál, meg a túrán az emelkedőkön, de most ez a sprint keményebb mozgásra készíti a bordaközi izmokat. Elszoktak már tőle.. Hát, akkor hagyjuk, visszamegyek a bicikliútra. Vékonykerekekkel nem tenném, de a negyedek guminak nem probléma. Kitar egész Kondorosig. Hogy örülök egy száz kilométeres egybefüggő bicikliútnak. Szarvas előtt van egy gyönyörű, árnyas erődben vezetett szakasz. Sporttelep, strand, egészen meglepődöm, hogy már Szarvason vagyok. Szarvas után kissé hullámzik az út. Az első lejtőn felpörgök, az emelkedőn megtartom. "Na, akkor a következőnél ugyanígy, és előbb-utóbb érezzük, hogy nő a tömegünk, közeledünk a fénysebességhez!" (Régi bicajosvics.) Kondorosnál letérek Csorvás felé, szolid, kis forgalmú út. Tanyák, kökényes, a bokrok közt meg valami kökény-szilva hibridek. Összепorzódtak? Nagyon finom a termésük. A szél kezd erősödni, Csorvástól néhány kilométert szembe megyek vele, visszaesek huszonhétre. "Csak kényelmesen!" Itt is bicikliút, aztán kanyargok kicsit a faluban, hogy kijussak Gerendás felé. Kérdezem, jó felé megyek-e? Igen, de nagyon rossz az út. Na, de miért van nekem hegyibiciklim? A sorompó leeresztve, a vasutas kinn áll. Kérdezi honnan jövök? Elszörnyülködik. Rögtön át is kiabál a szomszédban kaszálgató ismerősének. Az út tényleg olyan egy nyomosáv, letöredezett szélű, ha szembe jön egy autó, lehúzódom a padkára. Négy-öt alkalomról van szó a 15 kilométeren. Egy tanya előtt két kis kutya teljesít szolgálatot, szaladnak szépen mellettem, ugatnak. Gerendáson összeboruló hársfák alatt vezet a főút. Egészen nosztalgikus hangulat, már csak egy nyomos kút hiányzik. Aztán az is feltűnik, de le van szerelve. Nincs benne víz. Beérek Csanádapácára, erről a végéről még nem mentem be. A falu szélén megint nyomos kút, kipróbálom, jön belőle a víz. Kulacstöltés, lassan átmegyek a falun. A régi strand helyén faluház. Itt kezdem érezni, hogy van térdem. Nem fáj, de érzed, hogy van. Végül is ez azért elvárható, ötvennégy évesen, a 120 kilométer környékén. Nekifordulok Medgyesnek, a szél már egész erős, hátba fúj, harmincötrel pörgetek, és eszembe jut, mekkora szemekkel néztünk volna mi annak idején, ha valaki így megy el mellettünk, sisakban, biciklisnadrágban. Gáspár Lajcsi utánaeredt volna, és kitar vele Medgyesig. Gábortelep, a házak többségén nem látszik, hogy laknának bennük. Bodzás. Beérek Medgyesre, és rádöbbenek, hogy százat sem fogok tekerni hazáig. Annak idején a falu széle a világ végének tűnt. Lezuhanyozok, ebéd, beszélgetés, nem érzek különösebb fáradtságot. Akkor nem fogok itt felkászálódni a kisvonatra, bemegyek biciklivel Csabáig. Vagy, ha nem túl erős a szél, elmegyek még pár megállót. Nem viszek-e egy kis szőlőt? Hát, Csabáig miért ne. Na, a csomag most már tíz kiló körüli. Megyek, a szél ugyan erős, de majd ha oldalt fordulok neki. Nem kanyarodok be

Csaba felé, megyek vissza, ahol jöttem. Ráérek Kondorosnál felmenni Gyomára, ott vonatra szállni. Bodzáson megállok a kocsmánál, régebben egy osztálytársam vezette. Kiderül, már keverőüzeme van, ott, a falu szélén, Gábortelep felé. Benézek, nincs itt, a feleségével beszélgetek kicsit. Apácán fordulok Kondorosnak, körtefa, felveszek egyet, nagyon finom. Hát, most elfordultam derékszögben, de a szél csak nem akar oldalba fújni. Úgy látszik nyugatiból északnyugatiba fordult. Végül is az emelkedő, a szembeszél nem nehezebb, csak lassabb. Huszonöttel megyek, széllelkések idején visszaállok húszra. Visszafelé mindig rövidebb az út, tudom, hogy ott az a kis folt már az előjelző tábla, az után pár kanyar, és ott a következő falu. Kondorosnál még nem érzem, hogy fáradt lennék, megyek hát tovább Szarvasra. Még ott is nekifordulhatok Mezőtúrnak. Szarvas előtt már kezd fájni a combom. Még nem fáradt az izom, de fáj. Visszaveszek kicsit a tempóból, a faszor fogja a szelet, huszonhárommal gurulok, elmúlik a fájás. Egy kolléga tol egy versenybicajt. Lassítok, látom lapos az első. "Megragasszuk?" Kösz, de ezt nem lehet. Mutatja, mintha aknára futott volna. Nyilván hártványkonyságúra lekopott már a külső, ráment egy éles kis köre, és a durrdefekt szétvetette a külsőt. Békésszentandrásnál a falu széle előtt vége a bicikliútnak, de kinn a tiltó tábla a főúton. A fél méter széles járdán menjek? Persze kimegyek a főútra. Most már kezdem érezni a hátam, a vállam, vesetájékon jön a fura fájdalom, vajon az izomból, vagy mélyebbről? Öcsődnél már kissé otthon érzem magam. Na, még pár kilométer, és meglátom Szolnokot. Itt van egy olyan útszakasz, ahol látni a légvonalban húsz kilométerre lévő várost, persze úton még erős harmincas. Az Achilles ín is jelez. És már fáradtságot is érzek. Mindegy, innen már nincs messze Martfű, onnan meg már csak egy ugrás Szolnok. Újfaluban megállok, veszek egy sportszeletet, eszegetem, laza hússzal gurulgatok. Aztán rájövök, hogy elállt a szél, megint felmegyek harminc közelébe. Beesteledett, felteszem a kis lámpákat, nem megyek le a kerülőútra Szandán, végigzötyögök a felgyűrődött táblaszéleken. Egy embernek, meg egy marógépnek két nap munka lenne leszedni, kiönteni a közöket, ahogy azt Szarvason megtették. Átjutottam a hupnikon, a többi már korrekt. A Széchenyin kezdődik a meg-megállok, járdaszegélyeket ugratok, babakocsit toló kismamák harci falának csöngetgetek - típusú „kerékpárút”. Ha közúton megy át, „természetesen” az autónak van elsőbbsége. Ha fiatal kollégák fejtegetik, milyen bunkó egy városban élünk „bicikliútilag”, akkor csak a rend kedvéért helyesbíték: "Hát igen, a te korodban nyilván én is ezt mondtam volna (Primitív, tahó városvezetés így meg úgy!), most csak azt mondom, hogy volt néhány hónap, amikor a tervezők a józan ész ellenére működtek, és nem volt civil erő, ami helyre tehetné őket. Az autónak tíz méter múlva amúgy is elsőbbséget kell adnia a főút forgalmának, meg ugye az autóvezetőtől jobban elvárható a közlekedési szabályok betartása, mint a bicikliúton száguldozó gyerekektől, azt gondolnánk tehát, hogy a bicikliútnak legyen elsőbbsége. A fordítottját csak egy feudális szemlélet maradványa diktálja. Itt, szokás szerint, a főúton húzok hazáig. Leszálok, valahogy nincs az a merev, botladozó járás, úgy látszik az utolsó lassú tízes alatt regenerálódtak valamit az izmok. Egy kis Voltaren krém az ízületekre, Ben Gay az izmokra. Másnap a combizmokon érzek egy kis fájást, rádolgozok, két-három nap alatt eltűnik. Hát ez megvolt, mentem 260 km-t. Nem tudom, milyen lett volna, ha nem hagyom ki ezt a két hetet, és persze nem tudom, mennyire menne ugyanez két héten át. Na, majd jövőre kipróbálom.

Budapest (Szentendrei út 9, AKG) -Szolnok valami 130 km

Árpád híd, Rákos patak, Kerepesi út, Bökényföldi út... Pesti út, Gyömrő, Monor, Monorierdő innen Albertirsáig a négyes padkáján, aztán Albertirsától Szolnokig a régi négyesen. Ez többször megesik, keddenként testületi ülésre járok (művészeti iskolai minősítő testület), ha jó az idő, és nem kell ötre hazaérem, felviszem a biciklit, és azzal jövök vissza, általában hétre érek haza. Később majd a fiaimtól (Törökugratóról, meg Csillaghegyről) is hazajövök párszor biciklivel.

Egyre inkább megszokom a jó tempójú hosszabb utakat. Hát, akkor jöjjön a túra Európa tetejére.

[Alpok hágótúra](#)

